

(în songul *Mio se îngrașă*, de pildă), executate cu profesionalism. Foarte buni mi s-au părut Horia Suru (*Teo*) și Matei Rotaru (*Vic*), cu o mențiune în plus pentru primul. Capricioasa, răsfățata *Fifi*, cântăreață și actriță pomo (care va sfârși în comă alcoolică, într-un *snuff movie*) e figurată de Nora Covali cu siguranță și studiată „natalețe”. Are prezență ferm conturată și elocință pe măsură Cezar Antal, care întruchipează trei personaje diferite (*Peca*, *Președintele*, *Dumnezeu*), nuanțând exact. Din ansamblul acestui spectacol de mare ambiție, desfășurat în excelentul decor semnat de Morgan Large și Ioan Murariu (ei au înălțat o schelărie metalică în fundalul scenei, impersonală și multifuncțională, de mare efect, și costume adecvate modemei viziuni regizorale), mai fac parte Cătălina Ieșanu, Adina Suci, Rareș Pîrlog. Muzica inspirată, un melanj de genuri plin de umor, de citate, este creația lui Christoph Bauschinger. Andrea Gavrilu asigură coregrafia montării, în bună notă profesională, în timp ce de efectele sonore s-a ocupat David Mackie.

România 21 este o nouă probă de teatru viu dată de admirabila trupă de la Piatra Neamț. E un spectacol care degajă energie, în care se joacă, se dansează și se cântă *live*, totul cu dăruire. Fără mare strălucire, însă. Sau poate am așteptat eu prea mult, văzând așa o defilare de forțe. Oricum, e un spectacol care se vede cu plăcere și folos, vesela amărăciune a satirei conținute având un rol terapeutic. Te scoate dintr-o zonă caldicioasă, apatică, provocându-te la o reexaminare identitară critică, autoironică, responsabilă și lucidă.

Teatrul Tineretului Piatra Neamț – România 21 de Peca Ștefan Regia: Pia Furtado. Muzica: Christoph Bauschinger. Efecte sonore: David Mackie. Scenografia: Morgan Large, Ioan Murariu. Coregrafia: Andrea Gavrilu. Asistent regie: Andreea Dragoman. Cu: Victor Giurescu, Isabela Neamțu, Horia Suru, Matei Rotaru, Nora Covali, Cezar Antal. Ansamblu: Cătălina Ieșanu, Adina Suci, Rareș Pîrlog. Data premierei: 24 aprilie 2010.

Constantin PARASCHIVESCU

Spectacol remarcabil în casă modernă

Din septembrie 2009, dorința vâlcenilor de a avea un teatru propriu s-a împlinit.

Atunci s-au încheiat lucrările de construcție începute în 2005 în spațiul fostului cinematograf modern, degradat și inutilizabil, aflat în preajma Casei de Cultură a Sindicatelor. Aflu că pe același loc a funcționat cândva Teatrul Adreani, ca gazdă a trupelor aflate în turneu și ca cinematograf. Spre cinstea lor, autoritățile locale, prefectura și consiliul județean, au hotărât și susținut cu fonduri realizarea acestui edificiu modern, care, după proiectul arhitectului Cristinel Vlad, încântă și prin concepție – pereți de sticlă, cu deschidere spre soare și lumină – și prin funcționalitate – două săli de spectacole, una cu două sute de locuri, în pantă, alta mai mică, acustică foarte bună, foyere disponibile pentru spectacole-lectură și consfătuiri, o sală spațioasă pentru repetiții de mișcare, workshopuri, pregătire coregrafică, gimnastică etc., instalații de sunet și lumină performante. Totul, la un nivel exemplar și de bun gust.

Ca și spectacolul văzut de mine în aprilie 2010, cu piesa lui Slawomir Mrozek *Tango*. Cea care l-a făcut cunoscut pe scenele importante ale Europei în a doua jumătate a secolului trecut și ulterior ale lumii. Scrisă în 1965, ea a fost jucată și în România la puțin timp, în 1967, într-un spectacol memorabil realizat de Radu Penciulescu la Teatrul Mic, cu o distribuție excepțională în care apăreau George Constantin și Olga Tudorache, Victor Rebengiuc și Octavian Cotescu. Văzând dezordinea existențială a unei familii, cu reflexele unor false tradiții, Mrozek are în vedere proiecția mai largă a societății, cu decăderea morală ce o caracterizează și lipsa de orizont. Revolta împotriva acestei stări degradante e întruchipată de tânărul Arthur, care vrea să reintroducă ordinea, dar pierde sub dezlănțuirea forței primitive, animalice, a unui ins tolerat și simpaticizat aici, care ajunge să-i domine în final, *Edek*. „Simptom vulgar al decrepitudinii timpului nostru”, îl definește Arthur. Proiecție grotesc-tragică a dezumanizării, familiale, sociale. „Un dans al autodistrugerii”, o numea în cronica din 1968 Ana Maria Narti.

„Este vorba de lumea în care trăim, în care sentimentele nu mai înseamnă aproape nimic“, e de părere regizorul Vadas László, înzestrat și cu un palmares de invidiat montări cu piese de Durrenmatt, Leonid Andreev, Pirandello, Vișniec, Bulgakov, Witkiewicz ș.a., pe scene din Gheorghieni, Timișoara, Oradea. Cu siguranță exemplară, el realizează o sinteză dramatic-grotescă de continuă intensitate, începând cu muzica neliniștitoare ce precede acțiunea în tonuri acute, stridente, pe imaginea contrastantă a familiei nepăsătoare ocupată cu jocul de cărți, continuând apoi cu jocul propriu-zis al personajelor care se manifestă inconștient ridicole. Alex Calangiu e un *Arthur* bine intenționat în dorința de a restabili ordinea morală, copleșită acum de inerții și lășități, Ada Ștef – *Eleonora* și Romul Morușan – *Stomil*, în rolurile părinților, au ostentația bunului plac și vanitatea propriei opțiuni, afirmată mai ales cu ifos dinspre partea tatălui. Daniela Ionescu și Doru Zamfirescu, în *bunica Eugenia* și, respectiv, unchiul *Eugeniusz* (complementari și prin nume), apar ca două figuri deplorabile prin senilitate, decrepitudine, în rochie de mireasă ea, cu colivie de sticleți pe cap, el. Radu Constantinov e, conform caracterizărilor familiei, simplu, natural, elementar, un *Edek* aproape inofensiv, bizar cu părul său roșu, care se dezlănțuie neașteptat și violent spre final asupra lui *Arthur* și-l ucide, privindu-și apoi mirat mâna plină de sânge. În sfârșit, *Ala* e Maria Salcă, fata aproape inocentă, ivită de sub masa jocului de cărți, sub pavăza unui uriaș urs de pluș, cu ingenuitatea experienței erotice și sfâșierea dramatică la pierderea lui *Arthur*. Colecție de obiecte casnice și ustensile gospodărești, suspendate, domină spațiul acțiunii, cu trei uși prin care intră și ies personajele în lumină orbitoare de dincolo, varietate de culori în costume și sugestii clovnești în halatul lui *Stomil*, într-o scenografie admirabil concepută de Albert Alpar. *Stomil* uimește totodată prin manevrarea unei banale mașini de tocat ca un pistol, din care, cu un gest de iluzionist, declanșează la un moment dat o ploaie feerică de artificii; aceeași mașină de tocat devine armă însângerată în mâna lui *Edek* când îl răpune pe *Arthur*. Și cu palma roșie de sânge, dansează tangoul compromisului tragicomic cu *Eugeniusz*, eliberat de colivie acum. Muzica de final, în contrast cu cea inițială agresivă, e îndurerată, tristă, neputincioasă. Un spectacol remarcabil. O trupă exemplară.

Teatrul „Anton Pann“: Tango de Slawomir Mrożek. Regia: Vadas Laszlo; scenografia: Albert Alpar. Cu: Alex Calangiu (*Arthur*), Ada Ștef (*Eleonora*), Romul Morușan (*Stomil*), Daniela Ionescu (*Eugenia*), Doru Zamfirescu (*Eugeniusz*), Radu Constantinov (*Edek*), Maria Salcă (*Ala*). Premiera 23 aprilie 2010.